

והאינטליגנטיות. להוציא שני חיילים, הסתבר מאוחר יותר, היו כולם אקדמאים. לא היה עם אף מכוור, אף דמות מעוררת רת רחמים.

נמצאתי בחדר-מגורים ענקי. על הריצף פה מחצלות, מיוזוני-אוויר, כריות. מר סטריאו פיינה בקעה מוסיקה ון הודית, הישרתה הרגשת שלווה ונועם.

שבעה גברים, הצעיר בן 19, המבוגר בן 45. 11 נשים, גילן הממוצע בסביבות השלושים. ואנוכי הקטנה.

בהתחלה — הרבה שקט. קצת מבוכה. כל אחד שקוע בעצמו. עיניים קבועות בריצפה. היו גם עיניים שחקרו את ה"אחרים, חיפשו קשר עין. דיבורים לא היו. רק מילה פה, מילה שם.

לצידי ישיבה אסתר, כבת 40. "מה מקצועך?" שאלתי, בהיסוס מכוון. "שדכ"

ושבו ללא הרף, עד שהנשאל ממצה את כל התשובות שהוא דולה מעצמו. מסיר מעליו כל מלאכותיות ומסווה היצוני. כש"הגיע תורי, שאלתי את אורי, אחד מ"השישיה שלי:

"מי אתה?"

"לא יודע. באתי לכאן למצוא את עצמי."

"מי אתה?"

"אטום ואסאטי."

"מי אתה?"

"אדם שאיבד את הרגש."

"מי אתה?"

"אחד שמחפש קשר עם אחרים."

"מי אתה?"

"אחד שלא מרוצה מעצמו."

"מי אתה?"

"בחור טוב."

רת האיכפתיות כלפי המדגים. איך אדם מתגבר על בעיה שיש לו עם עצמו?

הוא מספר אותה לאחרים.

סיפר למשל הארכיטקט: "היה לי פעם חבר מילדות. לפני ארבע שנים ביקשתי ממנו ערבות על משכנתא. הוא סירב. מאז, נפסקה החברות."

"לפני שבוע הוא טילפן אלי. הזמין אותי אליו. למרות שימחתי שסוף סוף אפשר יהיה להשיב את החברות על כנה, הסתבר לי שאני צדיין שומר לו טינה. לא באתי אליו."

מיכאל ברנט ניגש אל הארכיטקט. שם לפניו כרית: "זה החבר שלך. הגיד לו את מה שאמרת לנו". הארכיטקט התחיל לחזור על הסיפור. אך עכשיו, הורגשה בקולו מבוכה.

בלי חוקים של צעדים, בלי מוסכמות. שיטה אחרת: חנות הקסמים. בה יכול האדם לקנות את מה שהוא מחפש. הפל. כמו אורי למשל:

"אני רוצה לקנות רגש בחנות שלך. יש לך?"

"רגש? איזה רגש? יש כל מיני רגשות אצלי בחנות. אתה צריך להסביר לי איזה אתה מחפש בדיוק?"

"אני לא יודע. כל מה שאני יודע, זה שפעם היה לי רגש. היום אין לי."

"אני מבין. אך בכל זאת עליך לדייק. יש לי כל מיני רגשות למכור. ויש הבדלים עצומים בין אחד לשני. רגש לאס או לאב, אינם כרגש לחברה או לאשה. למשל. כולם שונים."

"אני רוצה רגש לכולם!"

"אתה בטח לא יודע מה שאתה מדבר! אני לא יכול למכור לך רגש בשביל כולם. תראה, פעם בא אלי איש אחד לקנות רגש בשביל כולם. ביקש עשרות קילוגרמים. מכרתי לו. אתה יודע מה קרה לו? הוא יצא מהחנות שלי והלך לאוטובוס. התאהב בנהג ונישק אותו. התאהב באשה מכוורת שהתיישה לציידו באוטובוס. התאהב בקבצן שראה ברחוב. בקיצור, לאן שהלך, היה מתאהב באנשים. כמעט התיפוצץ מרוב אהבה. אתה בטח לא רוצה רגש כזה. נכון?"

"לא. בטח שלא. אני רוצה רגש מווסת. שאני יכול לשלוט עליו."

הקשיבו לרגליים!

שיו הקשיבו לברך, מאחורי הברך, לאברי-המין" — כך מצווה מנחה המיפוש, מיכאל ברנט. על המבקשים להכיר את האני

הקשיבו לעקב. לקרסוליים. עכ"כ מצווה

נעמה, סטודנטית חיפאית, שאלה את דודיק, שהציג עצמו כרופא שיניים. ורק בסוף היום התגלה כי הוא פסיכולוג בעצמו:

"מי אתה?"

"אחד שפחד להכיר את עצמו."

"מי אתה?"

"גבר שהוא ילד."

"מי אתה?"

"ילד שרוצה להיות גבר."

ודודיק שאל את אריקה, פסיכולוגית קלינית מחיפה, עוזרתו של מיכאל ברנט.

"מי את?"

"אשה."

"ממי את?"

"אמא."

"מי את?"

"מקסימה מצד אחד ומכוורת מצד שני."

ואילה, מורה מצפון הארץ, שאלה את ריקי המקסים, הלומד לתואר שני בכלכלה:

"מי אתה?"

"אחד עם חוסר מנוחה."

ועוד ועוד ועוד.

הפנימי שלהם. בתחילה, מקשיב כל משתתף לאבריו שלו. מאוחר יותר, עם גבור ההשתחררות ונפילת הסייגים החברתיים הכובלים, עשוי משתתף למצוא עצמו מקשיב לאבריו של אחר. בתמונה: השחקנית עדי קפלון מאזינה לרגל זרה.

במקום הכרית, התישבה עכשיו רינה, אשתו של מיכאל, וענתה בשמו של אותו חבר. התפתח דו-שיח, בו גדלה מבוכתו של הנוטר טינה גדלה — ולבסוף נמוגה. בסוף הניסוי האמין בוועו שעכשיו יהיה לו קל יותר להשלים עם החבר.

וסיפר ריקי: "היה לי חבר שגרנו יחד, והסתכסכנו על רקע כספי. זה מרגיז אותי עד היום שהוא לא התוודע לי את הכסף שהוא חייב לי."

הכרית הועברה אל ריקי. עתה, קרה דבר מעניין. ריקי חזר קודם — ועתה לא הדברים שאמר רגע קודם — ועתה לא נשמע בקולו כל כעס. כולנו צחקנו. היה ברור שהבחור הוא טובילב כל-כך, שאין הוא יכול להתרגז ברצינות. "נסה שוב, אבל בכעס!" צעקנו אליו.

הוא ניסה, אך הטון לא השתנה. לפתע, התנפל עליו מיכאל, התחיל איתו מכות. סוף סוף התרגז ריקי, החזיר מכות. הר צחוק היה בריא ומשחרר: "אז ככה! רק אם פוגעים בך פיסית אתה מתרגז!" השתררה הרגשה, שריקי ידע עכשיו לתבוע את שלו.

רגש בחנות

איך פורקים מתח? שיטה אחת: נשכבים על הריצפה ו"מקשיבים למוסיקה של באך. מתחילים לנוע לפי הקצב. שוכבים בעיניים עצור מות, וקמים בעיניים עצומות. מתנועעים בקצב, ומתחילים לרקוד. הכל בעיניים עצומות. מוצאים ברוג. רוקדים ויוצרים מעגל. מחליפים את המוסיקה למוסיקת פופ. משתוללים כילדים קטנים במעגל.

כולם מלטפים את אורי

האחרים ניסו לקנות כוח, חוסרי תלות. ביטחון. לא תמיד הצליחו. אם הקונה לא הצליח לדלות מתוך האני שלו את מה שהוא חיפש — קשה היה למכור למצוא בשבילו את הסחורה המתאימה. גולת הכותרת של האנקאונטר * היתה כשיניסו להעביר רגשות לאורי, שיחפש אחר הרגש.

אורי נשכב על הריצפה, וכולנו התחלנו מלטפים אותו. הפשטנו מעליו את החולצה והגופיה, אפילו את מכנסיו, הפשלנו, עד שהתגלו תחתוניו ורגליו. כל אחד מאיתנו ניסה להעביר, דרך רגליו, את כל הרגשות הקיימים בו. לאבר אחר בגופו של אורי. היבטתי בפניו. היוכו היה מרוצה, כשל ילד קטן.

גם בוועו קיבל את אותו טיפול האהבה. תמר, משרתה את היחס שקיבלו אורי ובוועו, פרצה לפתע בככי. אלי היבק אר תה, העביר לה את הבנתו. גם היא רצתה לקבל את הטיפות. גם היא רצתה לקבל יחס.

אך היה כבר מאוחר מדי. היום נגמר. רבים החליטו כתובות ומספרי טלפון. אני רכשתי לי לפחות שלושה חברים חדשים שהקשר איתם ודאי ימשך. עם הסיום, נודע לי שהמישה המשתתפים במקום העליו את מקצועם, כמוני. ההבדל: הם היו פסיכולוגים, שבאו ללמוד את התופעה החדשה.

ריקי ודליה החיילת יצאו מחובקם. מיכאל ורינה נישקו את כולם. נפרדנו לשלום. איך שהוא באיזשהו מקום בתור כ"ה הרגשתי שנוסף לי היום משהו. משהו חשוב מאוד.

* מיפגש או התנגשות.

קצת רגש

מבקש אחד המשתתפים, "כמה אתה קונה? חצי קילו, קילו?"